

Balans tussen menselijkheid en veiligheid

Auteur: Marthijn Laterveer

Bij LOC Waardevolle zorg zijn de afgelopen maanden honderden schrijvende verhalen binnengekomen van ouderen en naasten. Die gingen veelal over het niet bij elkaar op bezoek mogen. Maar ook over eenzaamheid en binnen moeten blijven. Het is verleidelijk daar nu met de corona in ons midden vergaande conclusies aan te verbinden voor gebouwen. Dat vind ik gevaarlijk. Laten we ervoor waken de huidige tijd eenzijdig bepalend te laten zijn voor de toekomst. Want dan komen we in een samenleving terecht waar afstand en angst voor besmetting met een virus de norm worden. Veel mensen hebben nu eenmaal behoefte aan contact met anderen. Ook door aanraking bijvoorbeeld. En mensen met dementie snappen niet wat afstand houden betekent.

We zullen een balans moeten zoeken tussen menselijkheid/nabijheid en veiligheid. Dat betekent dat we ook risico's lopen. Leven is een risico op zichzelf. Kunnen we dan helemaal niks leren uit deze tijd? Zeker wel. Maar dat is voor een groot deel wel een uitvergroting van wat er toch al speelde. Zo zitten er door het verdwijnen van het verzorgingshuis veel mensen alleen thuis te vereenzamen. Veel ouderen hebben behoefte aan contact. Nieuwe vormen van geclusterd zelfstandig wonen helpen daarbij. En laten we door de ervaringen van de coronacrisis de gemeenschappelijke ruimten maar meteen wat groter maken. Ook de buitenruimte bij ieder appartement en eigen sanitair in verpleeghuizen is belangrijk. Maar ook dat is niet nieuw. Steeds meer familieleden en buurtgenoten ondersteunen actief hun naaste in het verpleeghuis. Dan is het fijn als je een eigen badkamer hebt.

Deze tijd laat zien dat mensen verschillen. En dus ook diverse wensen op woongebied hebben. Laten we vooral de diversiteit in bouwen handhaven en uitbreiden. Meenemend wat we van de huidige tijd kunnen leren, maar ons niet laten verlammen door angst.

